

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en 1er isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba,
Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

CRÓNICA RELIGIOSA

I havia, en un convent de Dominicos de Fransa, un frare molt axerit. Un dia va trobar la manera d'obrir la caixa de la comunitat qu'estava plena com tripa de pare prior.

S'entén, plena de diners en metàllich y de valors del Estat.

Lo bon frare va agavellar tot lo que va poguer, y trayentse 'ls hàbits per poder corre millor, sense entrabancarse, va desapareixe, dedicantse á la bona vida.

Y dich á la bona vida, no perque al convent la tinqués dolenta, sinó per alló que diu lo refrán: «Val més ser auzell de bosch que de gavia.»

La comunitat al veure's robada, va donarne part al jutge y á la policia, sense sospitar que l'autor del robo pogués ser un frare.

Va circularse la nota dels titols sustrets, y un dia que 'l frare anava á canviarre alguns á casa de un banquer, aquest va entretenirlo ab bonas paraules y entretant va enviar avis al comissari de policia. Resultat, que pochs moments després lo frare calavera ja era á la gariola, abont va confessar lo delicte que li imputavan.

Constituït lo tribunal y seguit lo frare en la banqueta dels acusats, entre una concurrencia ávida d'emocions, lo delinqüent va regoneixe que havia espanyat la caixa del convent y que se 'n havia endut una forta suma.

Seguidament va compareixre 'l pare Lefevre, superior de la comunitat, citat com á testimoni.

Escoltin lo que va dir: escotin y assombrinse:

«Ignoro, senyor president, lo que pensan los homes respecte á l'acció del pare Brochand y la pena que la lley imposa á lo que, segons vosaltres, constitueix un delicte; pero jo crech que en lo cas present se tracta d'una acció sense importància.

»Es cert que nosaltres, al notar lo robo, varem donar part de la numeració dels valors que 'ns havian sigut sustrets; pero varem ferho perque creyam que qui 'ns havia robat era un seglar. Si haguessem pogut presumir que havien passat á mans de un religiós, nos hauríam guardat bê de pendre semblant determini, perque, segons lo reglament de la nostra casa, quan un frare pot apropiarse 'l diner contingut en la caixa de la comunitat, no delinqueix.

»Aquest modo d'obrar, per censurable que sembli, no constitueix furt ó robo, tal com las lleys humanas los difineixen. ¿Qué ha fet al cap de vall lo pare Brochand? Ha pres depressa y bruscament la part que li correspon de un tresor que pertany á tots los pares;

perque 'ls recursos que possehim son propietat comú de tots los religiosos, perque en fi, 'l dret canònic...»

Lo PRESIDENT: «Basta! No sé qué tenim que veure aquí ab lo dret canònic. Conech lo dret penal, y no permetré que 's digui qu' emportarre 'ls diners d' una caixa, de nit, y valentse de claus falsas, no siga robar.»

Lo PARE LEFEVRE: «Senyor president, protesto....»

Lo PRESIDENT: «¡He dit que basta!»

He traduït textualment de la *Gaceta dels Tribunals* los precedents párrafos, que son en certa manera un tractat complet de monita fraresa respecte á la comisió de delictes tant graves, com son los de robo.

Fins are, apropiarse de lo que pertany als de jés, constituhia un delicte penat per las lleys.

Pero 'ls frares tenen una lley distinta. «Lo qu' es de tots es d' un sol, y aquest pot pendre sempre que li dongui la gana.» Bèn clar ho ha dit lo pare Lefevre: «Un frare pot apropiarse 'l diner contingut en la caixa de la comunitat, sense delinquir: si varem donar part del robo era porque 'ns creyam que qui 'ns havia robat era un seglar.»

Ab aquesta moral de goma elàstica y ab una mica de bona voluntad, quedará regonegut lo dret al robo. Bastarà que 'ls lladres s' imaginin que 'l mon es un convent: que tota la humanitat forma una sola família; que lo qu' es de tots es d' un tot sol, y arriba. Lo de-mès ho farán las unglas de cada individuo.

Y encare dirán dels convents! Escombréulos de sobre la terra. Gobernants: trayeu d' una vegada aquests focos permanents d' inmoraltat y escàndol!

Dos suavos del exèrcit francés van anar á las ayguas de Bareges per compte del Estat á curarse las resultas de unas feridas que 'ls impossibilitaven l' us de las camas.

Y van curarse. Ja se 'n tornavan ab las crossas al coll, quan al passar alegrement per un poble immediat á Lourdes, van trobar un capella.

—Noys, va dirlos aquest: ¿voleu guanyar cinquanta franchs per barba?

—Qu' hem de fer? van dir aquests.

—Tornar á ser coixos per vinticuatre horas. Vindréu á Lourdes ab mí, y entre la multitud de devots que visitan aquell santuari, 'us ficaréu á la piscina, y al sortirne saltant y ballant, aniréu a penjar las crossas al altar de la Verge.

—Tracte fet, digueren los suavos.

—Tracte fet, respongué 'l capellá.

La comèdia va realisar-se tal com s' havia combinat. Los dos suavos coixejant y gemegant van introduir-se en la piscina, van pendre un curt bany, van elevar la vista al cel com si dirigissen una pregària á la miraculosa Verge, y van sortir del ayuga més aixerits que un parell de pésols, llenant las crossas y brinant d' alegria, entre 'ls crits de la multitud qu' exclamava:

—Miracle! ¡Miracle! ¡Que vingan los incrèduls á presenciar aquests portents!

Lo capellá, entretant, posava un paperet embolicat en la ma de cada suavo.

Després aquests van obrirlo, y en lloch dels 50 franchs convinguts, no van trovarni més que 15.

—Aquest mestre 'ns ha estafat, digué un d' ells.

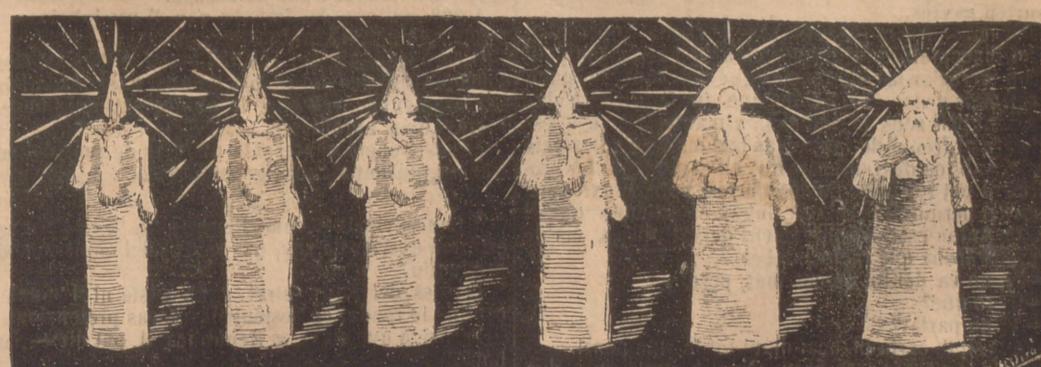
—¿Donémlí una pallissa? digué l' altre.

—Ja està dit.

Y ab las mateixas crossas van estobarli las costellas. Escàndol è indignació. Los suavos van explicar la farsa á tothom que volgué sentirlos, y 'l capellá exclamava entre gemech y gemech:

—Aixís vos haguessiu quedat coixos per tota la vida, que no m' hauria pogut atrapar.

TRANSFORMACIÓ

Si Déu es igual que llum,
no crech que ningú s' admirí
de que hi haja un mal pensat
que 's pensi que vè del ciri.

Tal es la verdadera historia de un dels més famosos milàcles en la cova de Lourdes.

Are no falta sinó que 'l capellà que tant b' l' havia preparat, se sumergeixi en la piscina miraculosa, per apariar-se les costelles.

P. K.

LA RECONCILIACIÓ

EGBONS informes de personas que passan per bén enteradas, estan ja molt adelantats los treballs per conseguir una completa reconciliació entre 'ls senyors Cánovas y Romero Robledo.'

Aquest es lo suelto que 'l gran húscar llegeix per tercera o quarta vegada y que ab visible sorpresa ha trobat en un dels pochs diaris canovistas qu'encare s'publican.

—Miréu que tè bemols aquest home! —exclama per fi, donant pas a l' indignació que s'ha anat acumulant dintre 'l seu cervell'; —potser si que s'haurá creut que jo sóch com aquests pipiolis que 'l segueixen, y ab los quals hi juga com si fossin ninots de cartó! Pero no anirà a Roma per la penitencia; ara sabrà qui es en Romero.

Y apretant nerviosament un botó, sona un timbre y entra un criat.

—Digs al meu secretari que passi.

Lo pollo comensa a passejarse amunt y avall del quartó, malmetent lo pis a los talons, y llensant de tant en tant uns esbusechys parescuts als d' una locomotora fatigada.

La veu del secretari vè a posar fi a las seves exclamacions guturals.

—Se pot passar?

—Si senyor; enri y segui.

Lo secretari s' assenta a certa distància, perque li coneix lo geni, y veu que l' atmosfera està una mica tempestuosa.

—Ha llegit aquest suelto? —pregunta l' húscar, senyalant lo periòdic que acaba d' examinar.

—Si senyor, pero jo ..

—Calli; deixim dir a mi. Si ha llegit la noticia, ja deurà comprender d' ahont vè... qu'no es veritat?

—Efectivament: desseguida hi creut que...

—Esperis, ja enrahonara després. L' objec'e d' aquest suelto no es cap més, al meu entendre, que veure si 's logra ferme cantar, a si de sapiguer en quina disposició està 'l meu ànim, y apreciar la classe de dificultats que jo puch oposar a aquesta reconciliació.

—Soch completissimament de la...

—Vol ferme l' obsequi de tancar la boca? Quan li preguntí, respondí... Continuo. Si l' endemà de la nostra ruptura ab en Cánovas, hagués fet ell algún papera recobrar la mèva mistat, tal vegada, tal vegada m' hauria deixat conquistar. Ara ha fet tart: durant los nou mesos que porto de vida independent, hi anat pesant las cosas, y estich convensut de que no tant sois no necessito a D. Anton per res, sinó que si ell vol belligarse y moure ruido, necessita indefectiblement lo meu concurs. ¿No pensa com jo?

—Puch respondre ara?

—Per supuesto; per xó li pregunto.

—Pues b' opino exactament lo mateix que vosté.

—Me'n alegro: vosté es un gran secretari .. Torno a agafar lo fil de las mèvases reflexions. Dos camins se'm presentan al davant. Primer: desde 'l moment que, segons se desprén d' aquest suelto, en Cánovas me buscan, puch deixarme buscar, no tirarli cossas, escoltar las proposicions que 'm fassi, exposarli 'ls mèus agravis, manifestarli las mèvases condicions y acceptar la reconciliació ab certas reserves .. ¿Qué m' hi diu?

—Psèl No es del tot desacertat...

—Ja pot contar que sent idea mèva, no pot ser dolenta per cap concepte.

—Es lo que jo hi dit sempre: d' homes com vosté no'n surten gayres.

—Gracias. Aném ara al segón camí. Suposant á priori inaceptables las proposicions del monstru y difícils d' arreglar las diferencies que 'ns separan, puch fer cas omis de las excitacions que 'm fa dirigir solapadament pels seus periòdics, y mantenirme á l' expectativa al frente de las mèvases legions y en complerta oposició ab los desventurats qu' ell capitaneja. Lo procediment pot ser lento en los efectes; pero l' èxit final es segur, perque D. Anton, tingui en compte qui li diu, D. Anton està definitivament deixat de la mà de Déu. ¡No troba que raciocino b'?

—Si; no va del tot descaminat; pero...

—Pero qu'?

—Puch parlar?

—Ara si; tè carta blanca: digui tot lo que pensi.

—Pues ja veurà; seré bréu. ¿No diu vosté que don Anton repapieja?

—Sí.

—No creu que ja no serveix per dirigir als conservadors?

—Sí.

—No suposa humillant la pretensió que abriga

aquest tipo de ferli cantar la palinodia y obligarlo á vosté, com qui diu, a demanar perdó?

—Ja ho crech!

—Pues no vulgui anar-se'n per las branques...

—Cóm... l'ijo me'n vaig per las branques?

—Desde luego! ¿Qué més senzill que apoderarse del joch y enviar a D. Anton a passeig...

—Quina ideal! ¿vol dir que jo...

—Qui ho dupta?

—¿Y li sembla que 'l partit...

—Segurament.

—Donchs mans a l' obra: vosté es un gran secretari... pero deixim estar sol.

En efecte: 'l secretari se'n va y D. Paco suca la ploma y 's posa a escriure.

Després d' un rato, empleat buscant termes, comentant frasses y taxtant concepçons, llegeix tot satisfet un suelto, destinat al seu diari, que diu aixís:

«Segons informes de personas que passan per bén enteradas, estan ja molt adelantats los treballs per deixar al Sr. Cánovas a la lluna de Valencia, realitzantse la reconciliació de las dues branques conservadoras baixa la única y exclusiva direcció del senyor Romero Robledo.»

FANTASTICH.

I assumptio de la noya catequisada pels capellans y arrebatada a sa pobre mare, del qual parlarem extensament en un número passat, segueix lo seu camí.

Lo jugat del Pi s'ha fet ja cárrech del negoci, havent tocat a la escribània del Sr. Condeminas. La mare està representada pels coneigut procurador D. Claudi de Recasens y Molins y 'l seu advocat es lo distingit jove D. Joseph Mir y Miró.

Tenim entés que 'l dignissim Sr. Gobernador de la província s'ha pres l' assumptio ab verdader empenyo y que costi lo que costi, 's farà tota la llum que siga necessari.

Prometem als nostres lectors tenirlos al corrent d' aquest escabros negoci, sobre 'l qual, quan siga oca-sió, donarém detalls molt curiosos.

Suposo qu' estarán molt tranquillos respecte als resultats de las eleccions de diputats provincials verificadas l' últim diumenje.

La cosa ha marxat al pèl, y la comèdia s'ha representat seguint extractament lo programa convingut.

Majoria de diputats fusionistes y minoria de conservadors.

Y mentres tant, lo verdader cos electoral s'ha mitrat la funció ab olímpica indiferència, deixant que 'ls fabricants de votos fessin lo que 'ls dongués la gana.

Es lo que deya un elector, que no exerceix:

—Ara com ara, ja no hi ha cap persona formal que voti... Això 's deixa pels burots, serenos y municipals...

Un diari de Madrit se queixa de que la premsa conservadora no tingui subscriptors, y fa constar ab amargura que 'ls periòdics liberals tenen completa-ment monopoliat lo país.

*L' Estandarte tè rahò
y sent cert lo qu' ell ha dit,
lo partit conservadò....
ja se'n pot entornà al llit.*

—Saben á quant ascendeix la fortuna del Conde de Paris, candidat al trono de Fransa?

A 900 milions de franchs que li produheixen una renda anual de 45 milions.

O com si diguéssem 123,287 pessetas diaries: més de 1,000 duros cada hora: més de una unsa cada minut.

Clarament se vé que 'ls antepassats del Conde de Paris sabian aprofitarse.

Aquesta suma representa un mar de suor del poble francès, durant algunes generacions.

Y aquest ricatxo, com si encare no'n tingüés prou, aspira a exercir de rey, qu' es un ofici molt cómodo y productiu.

Pero es del puny estret, y no gasta ni 'l cinch per cent de la renda, en sostener las seves pretensions.

Per rich que siga, la República li pot dir: —Pobre home!

Lo ministre de Foment passa l' istiu á Galicia: tot Espanya ho sab.

Y á pesar de tot, cada dia surten disposicions á la Gaceta fetxadas á Madrid y firmades per en Montero Ríos.

¿Cóm s' explica que un ministre resideixi á Galicia y firmi á Madrid al mateix temps

¿No diu alguna cosa sobre aquest particular lo Cé-dich Penal?

Si un particular ho feya
li costaria la pell;
pero allà ahont campan ministres,
se fan ripicar las lleys.

Lo rey de las húngaras va manar als s'us partidaris que anessin á las urnas; però *El siglo futuro*, que no s'entén de urnas, va contravenir las ordres de sa ma-gestat carnavalesca.

Y 'ls verdaders carlins no son los que obeheixen al Tercer, sino 'ls que 'l contraduihen.

Succeheix ab lo joch de la política lo mateix que ab lo joch del tresillo.

Per fer basa, s' ha de fallar lo rey.

Hi ha á Madrid una sonàmbula que ha publicat un anuncii en los periòdics assegurant que ho endavina tot, valentse del sistema de Napolon I.

La sonàmbula que tot ho endavina 's diu Francisca, y deu ser una dona molt escrupulosa y recatada per quant acompaña 'l anuncii de una nota, que diu textualment:

«No se admiten caballeros que no vayan acompañados de su esposa.»

Ja ho veu, Sr. Moret, ja no ha de passar mal-de-caps

Vol saber ahont es lo brigadier Mariné?

Agafi pèl bras á la senyora y cap a ca la Francisca falta gent.

Ella 'l treurá d' apuros.

Després de la mort de D. Alfonso, s' ha reproduhit per la premsa un autògrafo que, segons diuhens, va escriure en l' àlbum de la Sra. Forster, filla del ministro americà aquí á Espanya.

Diu així: «Lo jefe del país de la tradició y 'ls re-corts, qu' es un admirador entuss asta de las gegantinas creacions de la lliure America, pais del porvenir—Alfonso.»

Si tant admirador era D. Alfonso de la lliure Amèrica, no li calia més que treure's la corona y contribuir á la proclamació de la República.

Y hauria deixat un nom á la història que may més s'olvidaria.

S' han publicat los pressupostos de Filipinas, que importan onze milions de duros.

La major part de aquesta suma 's gasta per personal.

Y per material de obras públicas 'quán diríen que 's gasta?

Dos mil doscents duros.

Ja casi n' hi ha per construir un rebost pels capitá general.

Senyor Administrador de Correus, 'no podria fer de manera que 'ls seus subordinats cumplissin una mica més ab lo seu deber y no aburrissen al públic com soien ferho?

Cada dia rebém queixas dels nostres corresponents, que posan de relléu la desorganisió que reyna en aquest ram. De Mora d' Ebro 'ns diuhens que 'l paquet de la CAMPANA sol arribarhi ab dos dies de retràs y ademès que molt sovint hi faltan alguns exemplars.

Lo corresponent de Montblanch se 'ns quèixa exactament del mateix, notificantnos de pas que 'l paquet hi arriba tant destrossat que sembla que li hajen dut arrossegantlo.

Y finalment, lo de Benissanet formula iguals recla-macions, sobre retràs en l' arribada del paquet.

A veure, pues, si 's hi posa un remey prompte y radical.

Ha sigut denunciat lo nostre simpàtic colega de Tortosa *La Voz del progreso*, en virtut, segons sembla, d' una delació d' ua company en la premsa.

Compaideixem al delator y fem vot per l' absolutió del delatat.

CARTA DE FORA.—Durant una professió verificada l' altra senmanya á Granollers, un capellà va tenir l' ocurrencia de volgut que 's treguessin lo sombrero varias persones qu' estaven casualment per allí prop. Retxassada sa extravagant pretensió, lo mossen va venjarse des de la trona, llensant quatre frasses groixudas contra 'l professor de la escola lícica.

¡Perdonéulos, láchis, que no saben lo que 's fan!

LO VIATJE DE 'N MARTOS.

(CRÒNICA REDOLINESCA.)

Vaig á explicar, si hi tinchi tino,

la excursió de don Cristiàno.

Com que viure aquí ja 'l cansa,

resol anàrsen' á Fransa.

Ho consulta ab sa mullè

y ella li contesta —¡Be!

SANFAYNA. POLÍTICA.

L' Alejandro al últim fuig
y abandona la Bulgaria,
lo princep Napoleon
demana perdó á son pare,

don Carlos está sufrint
la darrera calipandria
y en Sagasta prossegueix
fent càlculs per 'llá á la Granja.